

Öncü İşçi

Devrimci İşçi
Partisi'nin merkezi
yayın organı
Gerçek gazetesinin
ücretsiz ekidir
Sayı: 4

İşçinin Sözlüğü

Sömürgecilik:

Modern çağda sömürgecilik, 15. yüzyılda Amerika kıtasının keşfiyle birlikte ortaya çıkmıştır. Avrupalı büyük devletler, Britanya, Fransa, Hollanda, İspanya ve Portekiz yeni kıtaya gelir gelmez kıtanın yerlileriyle savaşmaya başlamış, tüm yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmalamış ve sömürmüşlerdir. Bu katliam, yağma ve sömürünün sonucunda Avrupa'ya taşınan ucuz hammadde ve değerli madenler sayesinde ticaret muazzam ölçüde gelişmiş ve böylece sanayi kapitalizminin gereksinim duyduğu ilk sermaye birikimi hızlanmıştır. Avrupalı devletler Amerika kıtasına göç vermiş, göç eden nüfusla bu coğrafyada koloniler kurarak hakimiyetlerini perçinlemişlerdir. Sömürgecilik kavramı (kolonyalizm) bu kolonilerden ileri gelmiştir. Sömürgeci devletler sadece Amerika'da değil, Afrika ve

xxAsya'da da sömürgele elde etmişlerdir. Britanya 19. yüzyıla gelindiğinde dev bir sömürge imparatorluğu haline gelerek diğer sömürgeci devletler arasında öne çıkmıştır. Denizaşırı sömürgelelerin yanında Rusya ve Osmanlı İmparatorluğu gibi geniş yüzölçümüne sahip devletler de çok sayıda ulusun yaşadığı topraklara hükmetmiş (Ruslar Türkistan, Azerbaycan, Gürcistan, Tataristan, Polonya vb.; Osmanlı ise Arabistan, Kürdistan, Ermenistan, Yunanistan, Bulgaristan, Makedonya vb.) ve bu toprakların yeraltı yerüstü zenginliklerini sömürmüşler, bu topraklarda yaşayan halkların kendi kendilerini yönetmesine izin vermemişlerdir. Sömürge ülkelerde yaşayan halklarda ulusal bilincin gelişmesiyle birlikte sömürgecilik karşıtı ulusal kurtuluş mücadeleleri başlamıştır.

Yarı-sömürge kavramı, büyük devletlere tamamen bağımlı olmasa da

ulusal devletin temel bazı özelliklerini yabancı devletlerin hakimiyetine terk etmiş ülkeler için kullanılır. Söz gelimi Osmanlı 19. yüzyıl sonunda o kadar büyük borç batağına batmıştır ki İngilizler Düyun-u Umumiye adlı bir kurum aracılığıyla alacaklarına mahsuben Osmanlı adına vergi toplamaya başlamıştır; ayrıca devlet harcamalarını da kendi kontrolü altına almıştır. Böylece dönemin Marksist düşünürleri Osmanlı İmparatorluğu'nu yarı sömürge olarak tanımlamaktadır.

Emperyalizm:

Emperyalizm kavramı pek çok kez sömürgecilik kavramıyla karıştırılır. Emperyalizm, sömürgeciliğin bir üst seviyeye taşınmasıdır. Sömürgecilik, kapitalizmin gelişmesine neden olmuştur. Emperyalizm ise kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Bu tanımlamayı yapan ve emperyalizmin ayrıntı özelliklerini teorik olarak ortaya koyan kişi 1917 Ekim Devrimi'nin ve Bolşevik Partisi'nin lideri Lenin'dir. Lenin, Hobson, Hilferding gibi teorisyenlerin yapıtlarını ele alıp Marksist yöntemi kullanarak geliştirmiş ve *Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması* isimli kitabını yazmıştır.

Bu kitaptaki yaklaşımı temel alırsak, sömürgecilik mal ticaretine, hammaddelerin yağmalanmasına, topraklar üzerinde doğrudan siyasi ve askeri egemenliğe yaslanır. Emperyalizm ise sermayenin yoğunlaşmasının, merkezileşmesinin ve tekelleşmesinin sonucudur. Sanayi ve banka sermayesinin birleşmesiyle oluşan dev şirketler, yani finans-kapital örgütleri, emperyalizmin temel birimleridir. Finans-kapital ulusal sınırlara sığmaz ve dünya çapında nerede ucuz iş gücü varsa sömürmek üzere oraya gider. Yani sömürgecilik ticaret sermayesidir, emperyalizm finans-kapital. Sömürgecilik koloniler kurmak için nüfus ihraç eder, emperyalizm buna gerek duymaz; yerel nüfusu sömürmek üzere sermaye ihraç eder. Sömürgecilik hakimiyetini askeri olarak kurmak zorundadır, emperyalizm ise finans-kapitalin gücüne dayanarak hakimiyetini askeri gücünün yanı sıra ekonomik üstünlüğüne dayanarak da kurar. Bu yüzden emperyalist çağda sömürgeciliğin askeri yönetim biçimleri gerekli olmaktan çıkmıştır.

Çarlık Rusya'sı, Osmanlı gibi bölgesel güçler sömürgelelere sahip olabi-

li ama sermaye ihracı yapamadıkları için dünya çapında paylaşım kavgası veremezler. Hatta Osmanlı ve İran 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başında emperyalist güçlerin hakimiyetindeki yarı sömürge ülkelere dönüşmüşlerdir. Ancak 1. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi başka emperyalist güçlerin önderliğinde oluşan ittifaklara tabi olarak paylaşım mücadelesine katılabilirler.

Emperyalizm, dünyanın finans-kapital tarafından ve bu şirketlerin bağlı olduğu büyük emperyalist devletler tarafından paylaşılmasıdır. Emperyalist devletlerarası rekabet, iki defa on milyonlarca insanın öldüğü dünya savaşlarına neden olmuştur. Halen emperyalizm dünyadaki savaşların ve gericiliğin arkasındaki temel güçtür. İşçi sınıfının ve tüm ezilen halkların baş düşmanıdır.

Emperyalizm, askeri yayılmacılıkla ya da bölgesel hakimiyet mücadelesi ile bir tutulmamalıdır. Her devlet kendi bölgesinde hakimiyet alanını genişletmek için askeri ve/veya siyasi operasyonlarda bulunabilir; ancak dünya çapında sermaye ihracı yaparak hakimiyet mücadelesi veremeyen bir devlet emperyalist olarak tanımlanamaz. Mesela Rusya'nın askeri gücü ne kadar büyük olursa olsun, sermaye ihracına değil petrol ve doğalgaz yani hammadde ihracına dayalı bir ekonomiye sahiptir. Petrol ve doğalgaz fiyatlarının düşmesi bir anda ekonomisini krize sokabilmektedir. Ulusal pazarı yabancı sermaye tarafından istila edilmiştir. Tüm bu sebeplerden, ABD ve büyük Avrupa devletleri ya da Japonya'dan farklı olarak dünya çapında değil sadece bölgesel düzeyde hakimiyet mücadelesi verebilmektedir. Dolayısıyla da emperyalist bir ülke olarak tanımlanamaz. Türkiye'nin de pek çok bölgesel planı mevcuttur. Arap dünyası üzerinde hegemonya mücadelesi vermektedir. Ancak bu mücadeleyi ilkel yöntem ve araçlarla, siyasi manevralarla, mezhepçilik kartıyla ve inşaat sermayesiyle yapmaya çalışmaktadır. Türkiye'nin bu bölgelere sermaye ihracından daha çok nüfus ihracı yaptığı görülmektedir. Türkiye, dünya çapında hakimiyet mücadelesi vermeyi bırakın bölgesel düzeyde bile son derece etkisiz kalmaktadır. Dolayısıyla Türkiye, emperyalist değil emperyalizme bağımlı bir ülkedir.

İşçinin Programı

4. Her türlü ezilmeye, horlanmaya, aşağılanmaya karşı mücadele

İnsanlık, tarih öncesini yaşıyor. Gerçek insanlık tarihini açacak olan sosyalist dünya devrimine kadar insanın insanı ezmesi sayısız biçim almaya devam edecek. Hâkim sınıfların sömürülen sınıfları ezmesinin yanı sıra insan, insan üzerinde cinsiyeti, ırkı, ulusu, dini/dinsizliği, mezhebi, yaşı dolayısıyla sayısız biçimde tahakküm kuruyor.

Devrimci İşçi Partisi, sadece kapitalizmin sömürsü altında yaşayan işçi sınıfının ve öteki emekçilerin kurtuluşu için mücadele etmez; aynı zamanda başka türden zulüm, baskı, dışlanma biçimleri altında ezilen, horlanan, aşağılanan toplumsal grup

ve kategorilerin de özgürleşmesi çabasına omuz verir. Daha da önemlisi, işçi sınıfının öncüsünün, bu özgürleşmenin öncülüğünü üstlenmek üzere bütün sınıfı seferber etmesi için çalışır. İşçi sınıfı ancak zalime karşı mazlumunu savunarak iktidar olabilir.

Devrimci İşçi Partisi, bütün ulusların ve dillerin eşitliğini, ulusların kendi kaderini tayin hakkını ve halkların kardeşliğini savunur. Gerek bölgemizde, gerekse dünyada ezilen ulusların haklı mücadelelerinin, emperyalizmin kullanabileceği bir yara haline gelmeden uluslararası proletaryanın desteği ile yürütülmesi için çaba gösterir.

Kürt halkı, I. Dünya Savaşı erteğinde, emperyalistlerin haritasını çiz-

diği bir Ortadoğu'da dört ülke arasında paylaşılmış topraklarda yaşayan bir halktır. Dünyanın, tanımlanmış bir coğrafyada yaşayan ve kendi devleti olmayan en büyük nüfusa sahip halkıdır. Dolayısıyla, Kürt sorununun esas çözümü Ortadoğu çapında olmak zorundadır. Türkiyeli Kürtlerin politik, kültürel, ekonomik hakları için mücadeleleri bütünüyle haklı bir mücadeledir. Devrimci İşçi Partisi, bu mücadelede Kürt halkının bütün haklarının verilmesinden yanadır ve bu doğrultudaki bütün taleplerini kendi talepleri olarak görür ve sahiplenir. Parti, Türkiye'de devrimin ilerlemesinde kilit görev olarak mücadele içindeki işçi sınıfı ile kendi öz gücüne dayanarak özgürleşme mücadelesine girmiş Kürt halkı arasında bir ittifak kurmayı önüne koyacaktır. Kürt halkı ileriye doğru yürüdüğü sürece bu ittifak işçi sınıfının devrimci politikasının anahtarlarından biridir.

Devrimci İşçi Partisi, Kıbrıs sorununu çözecek gücün Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçileri olduğu temel noktasından hareketle, Kıbrıs'ta iki halktan emekçileri kucaklayacak tek bir devrimci partinin kurulması mücadelesini destekler. DİP, Türk askerleri dahil olmak üzere tüm yabancı askerlerin adadan çekilmesini, emperyalist üsler Akrotiri ve Dikelya'nın kapatılmasını, Kıbrıs'ın kaderinin Kıbrıs halkı tarafından herhangi bir dış müdahale olmaksızın belirlenmesini savunur.

Devrimci İşçi Partisi, Ermeni halkına yönelik Türkiye (Anadolu ve Mezapotamya) topraklarında yapılmış katliamlarda asıl sorumluluğun Türkiye burjuvazisine ve onun siyasi temsilcilerine ait olduğunu kabul eder. Bu katliamlardan kaynaklanan her türlü hak için verilen mücadelede Ermeni halkının yanında yer alır.

İşçinin Manifestosu

Ezilen Kürt halkına istediği gibi yaşama hakkını tanımak

"Başka bir halkı ezen bir halk, kendi zincirlerini örüyor demektir." Marx'ın I. Enternasyonal'in kararlarına geçirdiği bu düstur, daha sonra en ileri programatik ifadesini Lenin'in, Bolşevik Partisi programının ve Komünist Enternasyonal kararlarının köşe taşlarından biri haline getirdiği "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nda bulmuştur. Ezilen ulusların kurtuluşunun ezen ulusların proletaryası tarafından desteklenmesi, farklı ulusların proleterleri arasında güven sağlamanın ve böylece enternasyonalizmi pratikte gerçekleştirebilir kılmanın vazgeçilmez yoludur.

Kürt halkı, I. Dünya Savaşı ertesinde, emperyalistlerin haritasını çizdiği bir Ortadoğu'da dört ülke arasında paylaşılmış topraklarda yaşayan bir halktır. Dünyanın, tanımlanmış bir coğrafyada yaşayan ve

kendi devleti olmayan en büyük nüfusa sahip halkı. Bu yüzdendir ki, 20. yüzyıl, Türkiye'de, Irak'ta, İran'da ve Suriye'de Kürt isyanları ile geçmiştir. Kimi ülkede (Suriye) tam vatandaşlık hakkına bile sahip değildirler, kimi ülkede (Türkiye) onyıllar boyunca varlıkları inkâr edilmiştir. Nerede mücadele ettilerse orada asimilyona karşı mevziler kazanmışlardır. Türkiye'de Kürt sözcüğünün kamusal alanda kullanılabilmesi bile 1980'li yılların sonunda büyük mücadeleler sonucu söz konusu olabilmektedir.

Türkiyeli Kürtlerin politik, kültürel, ekonomik hakları için mücadeleleri bütünüyle haklı bir mücadeledir. Devrimci İşçi Partisi, bu mücadelede Kürt halkının bütün haklarının verilmesinden yanadır ve bu doğrultudaki bütün taleplerini kendi talepleri olarak görür ve sahiplenir. Bu destek sadece süslü sözlerle değil, sokaklarda, meydanlarda, yürüyüşlerde, bari-

katlarda bedenlerin ve hançerelerin gücüyle verilecektir.

Türkiye işçi hareketi ve sosyalist akımlarının hâkim damarı, Mustafa Suphi'lerin ölümünden sonra adım adım Stalinistleşmiş tarihi TKP'den başlamak üzere, Kemalizm'in üzerinde yükseldiği Türk milliyetçisi politikaların peşine takılmıştır. Bugün de aynı yolda yürüyen akımlar Kemalizm'in tarihsel mirasının ağırlığını üzerlerinden atmak bir yana, devletin Kürtlerin mücadelesine karşı kışkırttığı Türk şovenizminden derece derece etkilenmekte, Kürt sorunu konusunda Leninist bir enternasyonalist tavır benimsemekten uzak durmaktadırlar. Enternasyonalizm proletaryanın her ulusal müfrezesi için kendi yaşadığı topraklarda başlar. Devrimci İşçi Partisi, Kürt sorununu "milli mesele" olarak niteleyen Hikmet Kıvılcımlı, Kemalizmi karşısına aldığı için ulusal sorunu keşfeden İbrahim Kaypakkaya veya idam sehpasında "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi!" diye haykıran Deniz Gezmiş'in yolundan yürüyerek Kürt halkının

özgürleşmesini kendi davası olarak kabul edecektir.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarları, Kürt halkının çeşitli ülkelerdeki haklarının zaman zaman emperyalistlerce desteklenmesine ve gerici Kürt önderliklerinin emperyalizmin müttefiki haline getirilmesine yol açmıştır. Hiçbir ulus kurtuluşunu emperyalizmden bekleyemez. Bölge ülkelerinin hâkim sınıfları ise Türk, Arap ve Fars milliyetçiliğinin çıkarlarına vazgeçilmez biçimde bağlıdır. Bütün ülkelerde Kürtlerin özgürleşmesinin gerçek müttefiki, bugün kendi burjuvazilerinin ideolojik ve politik hâkimiyetinde olan, ama yarın mücadeleye giriştikçe Kürtlerle kucaklaşacak olan işçi ve emekçi sınıflardır. Devrimci İşçi Partisi, Türkiye'de devrimin ilerlemesinde kilit görev olarak mücadele içindeki işçi sınıfı ile kendi özgücüne dayanarak özgürleşme mücadelesine girmiş Kürt halkı arasında bir ittifak kurmayı önüne koyacaktır. Kürt halkı ileriye doğru yürüdüğü sürece bu ittifak işçi sınıfının devrimci politikasının anahtarlarından biridir.

* Bu bölümler, Devrimci İşçi Partisi Manifestosu'ndan alınmıştır

Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı

Dünya çapında pek çok ulus/millet sömürgeci ve emperyalist devletlerin zulmüne uğramıştır ve uğramaktadır. Zulme uğrayan ulusların kurtuluş mücadeleleri işçi sınıfının baş düşmanı olan emperyalizmi ve sömürgeciliği geriletmekte, bu anlamda da ilerici bir özellik taşımaktadır.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları ve işçi sınıfı mücadelesinin büyük önderleri Marx ve Engels, 19. yüzyılda İrlanda sorununu bu açıdan ele almış ve İrlanda ulusunun İngiltere'ye karşı kurtuluş mücadelesini desteklemiştir. Marx ve Engels'in bu konudaki tutumu tamamen işçi sınıfının çıkarlarına dayanıyordu. İrlanda'nın sömürgeleştirilmesinin ardından ülkenin kaynakları İngiliz sermayesi tarafından sömürülmeye başlanmıştı. Ayrıca İrlanda'dan İngiltere'ye göç eden işçiler ucuz işgücü olarak kölece çalıştırılıyorlar, İngiliz işçileri de bu sömürgecilikten payını ücretlerinin düşmesiyle alıyorlardı. Tabii ki İngiliz sermayesi milliyetçilik ve ırkçılık kozunu kullanarak İngiliz işçisini İrlandalı işçiye karşı kışkırtmaya çalıştı. İşçilerin bu şekilde bölünmesi sermayenin işine geliyordu. Bu gerçekleri gören Marx ve Engels önemli bir yaklaşımı ortaya attılar: "Başkasını ezen bir ulus özgür olamaz." İrlanda'nın esareti aynı zamanda İngiliz işçilerinin de ayağına vurulmuş bir prangaydı. Bu yüzden Marx ve En-

gels sadece İrlandalıları ezildikleri için değil, aynı zamanda uluslararası işçi sınıfının menfaatleri öyle gerektirdiği için İrlanda'nın kurtuluş mücadelesini ve bağımsızlığını desteklediler.

Aynı şekilde Marx ve Engels, Çin'in, Afganistan'ın ve Hindistan'ın İngiltere'ye karşı savaşlarını desteklemiştir. Fransa'da III. Bonapart'ın Meksika seferinde Marx ve Engels yine Meksikalıların yanında tutum alır. Marx ve Engels ezilen ulusların sömürgecilere karşı verdikleri savaşı haklı savaşlar olarak niteler ve destekler. Bu yaklaşım, daha sonra Lenin tarafından devralınacak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı proletaryanın devrimci programının bir parçası haline getirilecektir. Rusya, pek çok ulusun Çarlık boyunduruğu altında yaşadığı bir "halklar hapishanesi"dir. ABD Başkanı Wilson'un ve başkaca burjuva devlet adamlarının da ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunduğu bilinmektedir. Ancak emperyalist bir güç olarak ABD ilke olarak değil, Amerikan sermayesinin çıkarlarıyla örtüştüğü ölçüde bu hakkı savunur gibi görünmektedir. Lenin ve Bolşeviklerin tutumu ise farklıdır. Bir ulusun başka bir ulusu ezmesinden proletaryanın yani işçi sınıfının bir kazancı olamaz. Bu yüzden Lenin, önce Rusya'daki ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin etmesini savunmuştur. 1917 Ekim Devrimi'nin ardından ikti-

dar gelen Bolşevikler, Rus kibrinin ve baskısının yerine işçilerin uluslararası dayanışmasını ve ulusların, dillerin tam eşitliğini getirdiler. Rusya'nın yıllardır kaynaklarını sömürdüğü devasa coğrafyalarda yaşayan halkların güvenlerini kaybetmektense toprak kaybetmeyi yeğlediler.

Devrimin ardından Lenin döneminde, tüm uluslara kendi kaderini tayin hakkı tanındı. Önce Finlandiya 1917'de ve sonra Polonya 1918'de bağımsızlığını ilan etti. Lenin'in bu enternasyonalist politikasına karşı Stalin milliyetçi bir çizgi benimsedi. Stalin, Kafkas halklarının Rusya Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne katılmasını istedi. Bunu Azerbaycan ve Ermenistan kabul etse de Gürcistan reddedince problem çıktı. Lenin, Stalin'i Büyük Rus Şovenisti olmakla suçladı ve Trotskiy'e Stalin'e karşı enternasyonalist bir blok kurmayı önerdi. Lenin ve Trotskiy gibi büyük sosyalist liderler için, başında buldukları devleti zayıf düşürecek olan esas şey işçi sınıfının bölünmesi ve birbirine karşı ulusal ve etnik temelde düşmanlık beslemesidir. Bu yüzden "varsın toprak kaybedelim ama gönüllü birlik dışında zorla başka ulusları boyunduruk altında tutarak Çarlık düzeninin suçlarını tekrarlamayalım" demişlerdir. Lenin'in ölümünün ve Stalin'in Trotskiy'e karşı mücadelesini kazanmasının ardından Sovyetler Birliği'nde Rus milliyetçili-

ği hakim olmaya başlamıştır. Lenin'in yüreklerinde taht kurduğu Tatarlar, Kafkas ve Türkistan halkları adım adım milliyetçiliğin pençesine düşmüş, 80 yıl sonra SSCB'nin yani Ekim Devrimi'nin ürünü olan işçi devletinin yozlaşmasında ve çöküşünde milliyetçilik büyük rol oynamıştır.

İşçi sınıfının devrimci programı açısından ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı vazgeçilmez bir ilkedir. Ulusların ve dillerin eşitliğinden bahsedilecekse bu eşitliğin ezilen ulusların da kendi devletlerini kurma haklarının tanınmasıyla sağlanabileceği açıktır. Bu hakkın tanınması ilkemizdir. Ancak her durumda bu hakkın ayrılma yönünde kullanılmasını savunmamız gerekmez. Lenin'in deyiimiyle boşanma hakkının savunulması tüm çiftlerin boşanmasını savunmayı gerektirmez. Söz gelimi DİP ve Dördüncü Enternasyonal, ulusal ve etnik çatışmalarla kan gölüne dönmüş Balkanlar'da, Kafkaslar'da ve Ortadoğu'da ulusların ayrı burjuva milli devletler halinde yaşamasını değil bir sosyalist federasyonlar (Kafkas Federasyonu, Balkan Federasyonu, Ortadoğu federasyonu vb.) çatısı altında birleşmesini savunmaktadır. Ancak devrimci işçi sınıfı, herhangi bir ulus ayrı bir devlet kurma hakkını kullanmak istediğinde de buna saygı duymalı ve hakim ulusların bu hakka karşı şiddet kullanmasına karşı durmalıdır.

Emperyalist katliam ve soykırımlar

Tarihsel olarak önce sömürgecilik, sonra da emperyalizm başka ulus ve halkları baskı altında tutarken bu politikalarını çeşitli ideolojik söylemlerle meşru göstermeye çalışmıştır. İrkçılık ve şoven milliyetçilik sömürgeciliğin ve emperyalizmin bağrında doğmuş, tüm dünyaya farklı biçimlerde yayılmıştır.

Kızılderili soykırımı ve beyaz adamın ırkçılığı

Sömürgeciliğin şafağında beyaz adam, Amerika kıtasını keşfettikten sonra yerli halkı önce kandırarak sonra da zorla sömürmüştür. Bu insanların üzerlerinde yaşadıkları toprakların yeraltı ve yerüstü zenginliklerine el koymuştur. Beyaz adamın yağmacılığına karşı direnen yerli halklar tarihe Kızılderili soykırımı olarak geçen bir kırım uğramıştır. 1519'da Orta Amerika'da 25 milyon olan Kızılderili nüfusu 1595'e gelindiğinde 1,3 milyona kadar incek, yine Güney Amerika'da da soykırımın bilançosu Kızılderili nüfusun yüzde 90'dan fazlasının katledilmesi olacaktır. Bugün

kendini uygar dünya olarak gösteren ABD ise Kuzey Amerika'da milyonlarca Kızılderili'nin katledilerek soylarının kurutulması üzerine inşa edilmiştir. Daha sonra ABD'yi kuracak kadrolar, "en iyi Kızılderili ölü Kızılderilidir" sözleriyle ve Kızılderililerin insan değil vahşi hayvanlar oldukları iddiasıyla ırkçılığı resmi bir ideoloji olarak benimsemiştir. Daha sonra ABD, Afrika'dan göç ettirilerek köleleştirilen siyahlar için de aynı ırkçı yaklaşımı benimseyecektir. Bugün hala siyahlar ABD'de ırkçılığa karşı ölüm pahasına bir mücadele yürütmektedir.

Naziler ve Yahudi soykırımı

İrkçılığı işçi sınıfına ve komünizm düşmanlıkla harmanlayan faşizm ve Nazizm, 30'lu yıllardan başlayarak Avrupa'yı adım adım büyük bir karanlığa gömdü. Grevlere ve komünist toplantılara saldırılarla yükselen faşist hareket geniş kitleleri terör uygulamak üzere seferber ederken tabii ki işçi düşmanı bir söylem kullanamazdı. Onlar da beyaz adamın Amerika'da yaptığını tekrarladılar katliamlarının ideolojik gerekçesini ırkçılıkla açıkladılar. Yahudilerin insan olmadığını iddia ederek Avrupa'da yaşayan 9 mil-

yon Yahudi'nin üçte ikisini katlettiler. Yahudilerin ticaretle uğraşmalarının zenginliğini, krizde dükkanını kapatarak işçi olmakla yüz yüze gelen Alman esnafını kışkırtmakta kullandılar. Oysa Yahudilerin hepsi tüccar değildi. Özellikle Doğu Avrupa'da Yahudi işçiler kitlesel halde komünist partileri destekliyordu. Nihayet Naziler sadece Yahudileri katletmediler, Romanlar, engelliler de toplu halde yok edildiler. Farklı milletlerden çoğu yurtsever ve komünist olan milyonlarca Avrupalı, Naziler tarafından katledildi.

Fransız emperyalizminin soykırımcı tarihi

Fransa, devrimler ülkesidir. 1789 Fransız Devrimi hürriyetin sembolüdür. Ancak Fransız sermaye sınıfı işçilerden korkusundan hızla devrimciliğini yitirmiştir. 1848 devrimlerine ihanet etmiş, 1871 Paris Komünü'nde işçi devrimini bizzat bastırmıştır. 1789'un hürriyetçi geleneğini çalan Fransız sermayesi bunu, Fransız emperyalizminin suçlarını örten bir medeniyet örtüsü olarak kullanma yüzüzlüğünü göstermiştir. 20. yüzyılda bu örtüyü kaldıran en önemli olaylardan biri Cezayir halkının Fransız işgaline karşı başkaldırısıdır. 1954'te Cezayir halkının başlattığı bağımsızlık mücadelesi Fransızlar tarafından kulaklara tanıtılan gelecek biçimde terörizm olarak nitelendi. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Nazizm'in anısı hala sıcakken Fransa, Cezayirlilerin insandan aşağı bir varlık olduklarını iddia eden bir söylem benimsemedi. Bunun yerine terörist benzeri yaftalar kullandı. Fransa, Cezayir'deki isyanı bastırırken kendi açıkladığı resmi rakamlara göre 350 bin Cezayirliyi katletti. Cezayirli-

re göre ise bu rakam bir buçuk milyonu buluyor. Cezayir gerilla savaşına destek oldukları için boşaltılan köylerden (yine kulağa tanıdık geliyor) 2 milyon Cezayirli sürgün edildi.

Çok uzak olmayan bir tarihte, 1994'te, Fransa başka bir soykırımın suç ortağı hatta azmettiricisi oldu. Ruanda eski bir Belçika sömürgesiydi. 1990 yılında Belçika tüm askerlerini Ruanda'dan çekince Belçika destekli ırkçı Hutu rejimi ile muhalif Tutsiler arasında iç savaş başladı. Fransa'nın ırkçı rejim lehine müdahale ettiği, Fransız askerlerinin Hutu milislerini eğittiği, hatta bizzat Hutu askeri örgütü FAR üniforması giyerek katliamlara dahil olduğu savaşta 100 gün içinde farklı kaynaklara göre bir buçuk iki milyon arasında Tutsi (aralarında pek çok muhalif Hutu da vardı) vahşice katledilmiştir. Soykırım ancak Tutsi gerilla gücü FPR'nin Fransız emperyalizminin desteklediği ve tüm bir uygar dünyanın göz yumduğu ırkçı çeteleri yenerek başkenti ele geçirmesiyle durdurulabilmiştir.

Che Guevara'nın dediği gibi: "Dünyanın neresinde bir ezilenin yüzüne tokat atılsa kendi yüzümüze atılmış gibi hissetmek" ... Önce yanı başımızda zulüm gören halklardan başlayarak...

Sömürgecilik ve emperyalizmin ülkelerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerine el koymak, pazarları ele geçirmek, ucuz işgücünü sömürmek için gerçekleştirdiği katliam ve soykırımların sadece birkaç örneğini verdik. ABD'nin suçları asla Kızılderili soykırımı ile bitmedi, Nikaragua'dan Vietnam'a, Şili'deki, Arjantin'deki, Brezilya'da ve tabii ki Türkiye'deki darbelerden Irak işgaline bu büyük emperyalist güç kan dökmeye devam ediyor. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki ileri karakolu, Siyonist korsan devlet İsrail Filistinlilerin topraklarını gasp ettiği yetmiyormuş gibi, bütün bir halkı evlerinden ediyor, katliam yapıyor. Kalan Arapları ise Yahudi ırkçısı bir rejim altında yaşamaya zorluyor. Örnekler daha da çoğaltılabilir. Peki ya Türkiye? Yaşadığımız topraklarda neler yaşanıyor? Kürt sorunu ya da Ermeni soykırımı meselesine işçi sınıfı nasıl bakmalı?

Amerikan, Fransız, Alman ve İngiliz emperyalistlerinin, İsrail Siyonistlerinin zulmü haklı olarak bizi öfkelenendiriyor ve öfkelenilmeli de. Peki, bu toprakların kadim halkı Ermeniler'in tam 100 yıl önce yüz binlerle, belki de milyonlarla sürülüp katledilmesi hakkında ne hissediyoruz? Bu toprakların kadim bir milleti bugün küçük bir cemaat olarak kalmış ise konuyu "Benim de Ermeni komşum vardı" diyerek geçtirebilir miyiz? Ermenilere yapılan zulüm değil de Ermenilerin "bize soykırım yapıldı" demesi öfkeyi harekete geçiriyorsa, bu sakın devlet tarafından yıllarca bilinçli şekilde pompalanmış ırkçılığın, şovenizmin ve milliyetçiliğin etkisi olmasın? Nüfusun önemli bir kesimi bakımından, Almanlar Nazi soykırımından, Beyaz Amerikalılar siyahlara yönelik ayrımcılıktan ve Kızılderili soykırımından, Fransızlar da Cezayir ve Ruanda soykırımlarından bizim kadar nefret etmiyor. Çünkü tüm bu ülkelerde hakim ulus yüz binlerle, milyonlarla katledilmiş Kızılderili'den,

siyahtan, Yahudi'den, Arap'tan ve Afrikalıdan kendini üstün görüyor. Ermeni soykırımını başkalarının yaptığı soykırımlara ve katliamlara işaret ederek önemsizleştirmeye çalışmak zalimlerin suç ortaklığını savunmak olmaz mı? Başkaları yapmışsa, bu bizim yapmamızı mazur gösterir mi? Tam tersine, başkalarınınkine soykırım diyebiliyorsak, kendimizinkine de diyebilmeyi öğrenmeliyiz!

Kürt sorununa bakalım. Kürtlerle "gelin alıp vermişiz" demekle iş halloluyor mu? Kürtlerin yaşadıkları coğrafyanın yeraltı ve yerüstü zenginlikleri İstanbul'da beyaz Türk patronları tarafından kullanılıyorsa, aynı İrlandalılar gibi Kürtler de ucuz iş gücü olarak batıya göç edip en kötü işlerde çalışıyor, patronlar bu durumu tüm işçi sınıfının çalışma koşullarını kötüleştirmede kullanıyorlarsa Türk işçisi kime öfkelenmeli? Milliyetçilik ve şovenizm işçinin öfkesini Kürt'ün direnişine karşı yöneltmesini ister. Bu istek işçide karşılık bulur. Emin olun Cezayirli-ler Fransızlarla savaşa başladığında Fransız işçileri de aynı öfkeyi duyular. Hatta işbirlikçi sosyal demokrat ve Stalinist partileri aracılığıyla Fransız emperyalizmini desteklediler. Ancak bu duygular Fransız işçisinin menfaatleri ile değil Fransız tekelci sermayesinin istekleriyle örtüşüyor. Aynı bugün Türk işçisinin Kürt işçisinin ulusal kurtuluş mücadelesine tepki göstermesinin Türkiye tekelci sermayesinin çıkarlarına yaraması gibi.

Marx, Engels, Lenin ve Trotskiy'in yolundan giderek ulusların kendi kaderini tayin hakkını işçi sınıfının programının bir parçası olarak değerlendirerek soruna yaklaşırsak her şeyi çok daha berrak olarak görebiliriz. Kürt ulusunun hak ettiği, İrlandalıdan, Cezayirli'den, Filistinli'den ve tabii ki Türklerden daha aşağı değildir. Kürt halkının Kürt ağaları, Kürt patronları tarafından kandırıldığı, yeri geldiğinde emperyalist güçler tarafından kışkırtıldığı söylenir hep. Bu konuda da Kürtlerin Türk kardeşlerinden hiçbir farkı olmadığını söyleyebiliriz rahatlıkla. Türkleri de ağalar, patronlar, emperyalistler kandırıyor mu? Gözlerimizi milliyetçilikle kör edip, işçi düşmanı politikaların üstünü örtüyorlar. Sıkıştıklarında provokasyonlar yapıp halklarını birbirine kırdırıyorlar. İşçi sınıfı ulusal sorunlarda da sermayeden bağımsız şekilde kendi programını ortaya koymalıdır. Bu programın temel taşları Öncü İşçi'nin bu sayısında Devrimci İşçi Partisi'nin programından ve Manifestosu'ndan aktardığımız bölümde bulunmaktadır.